

**pomlad vate
staplja čute**

manca marinko

pomlad vate staplja čute

drsijo po obrazu minute	7
poskus pozabe se stopi	13
zakaj so potem solze slane	19
če imaš tam še toplejše oči	25
listanje skozi čas	31
v svetlih barvah spi	39
zate ampak	47
za šest poletnih dni	55

drsijo po obrazu minute

drsijo po obrazu minute,
skozi leta slikam tebe, ti slikaš cvetje,
pomlad vate staplja čute,
zadnje kaplje padejo v poletje

na pragu uma trepetaš,
moj dih v tvojih dlaneh,
v jutranjem soncu se lesketaš,
zvečer odplavam po tvojih očeh

megli se njegov glas,
potopljen v modre oči,
rjavo listje pada na obraz,
počasi zmanjka jima dni

za grmenjem hitim,
nebu tečejo solze, jaz štejem korake,
srce zavito v dim,
večino časa samo gledam v oblake

iz teme se tkejo leta,
za trenutke prižigaš luči,
hladna dlan času vzeta,
diham iz para temnih oči

meglina jutra drsijo skozi spomine,
šepet pada na lice,
zvok poletja v ozadju ne mine,
glej me ali pa spusti med ptice

poskus pozabe se stopi

toplota neznanca in dim,
megla v glavi, noč v sobi,
na konicah prstov se drobim,
delati sladkor v grenkobi

govorijo le dihi v mraku,
svit v glavi, svit v sobi,
shladiš se v jutranjem zraku,
govori tišina na svetlobi

bleščijo se preprostejši časi,
sedim na prepihu let,
misli uhajajo masi,
nov obraz v spomine odet

hladni glasovi grejejo poletje,
barve utripa berem počasi,
sekunde dišijo še stoletje,
vreči srce v veter in obležati na jasi

odmev po sirenskih klicih,
cedijo se sladke reke,
tvoje ime na tujih licih,
mrak se spusti na veke

iskanje večera brez luči,
prazne roke spijo na grahu,
poskus pozabe se stopi,
zavezan jezik zaspi v prahu

zakaj so potem solze slane

preplet bež valov je bel,
skozi tuja usta dihati,
mrzle roke na hrbtu so pepel,
v harmoniji s časom nihati

sanjarjenje v belem,
samota v črnem,
čisto nov spekter v pogledu okamenelem
in vedno znova se v svet z barvami vrnem

misli spregovorijo o trenutkih umrlih,
jaz štejem okruške zvezd na tleh,
a nenapisana pisma ostajajo v grlih
in plast rose v očeh

resnica vek je potopljena v medu,
zakaj so potem solze slane
in zakaj slan obraz, ujet v ledu,
slikaš v vse tri plane

silhete odhajajo,
stečeš po grlu brez okusa,
odtisi na srcu ostajajo,
kalen dotik gleda z avtobusa

pod sončnim nebom zmanjkuje zraka,
rolete na rebrih pustijo sledi,
vsaka senca je tebi enaka,
meni pa oblak spomina narejen iz krvi

če imaš tam še toplejše oči

objeti ležijo motivi,
med srci vzeli,
pogledi nad objektivni,
trenutki so črno-beli

telo se trga v besede,
uokvirjeni so sivi spomini,
prah se ti na srcu posede,
dih na čelu v ednini

po obrisih polzijo leta,
v temi tipam brazgotine,
v očeh cveti ti meta,
avgust ti na obrazu mine

naslikaj me v jesensko dlan,
če imaš tam še toplejše oči,
glej me, ko tečem skozi lan,
vsak verz je kaplja lila krvi

drobni kosi barv dežujejo iz sivine,
spomin nanjo je kot voda, tali se led,
svet je iz gline in izgine,
ko misliš, da vohaš ingver in med

glas na vratih ob pol treh,
stik z okusom kave spet in spet,
trenje na steni, odsev oči na očeh,
vohaš ingver in med

listanje skozi čas

rumena svetloba se steka z obraza
tvoje sence
kot dotiki sončnih žarkov
na vratu prvi valovi mraza

ples ptic in vonj vina
veter na gladini
govori o tebi
motnost v odsevu spomina

listanje skozi čas
ko se pogled upre
na tisti kraj
včasih razberem tisti glas

resnica se skriva
kjer se kriči v uho
in je korak težek
ko se s tvojim preliva

biti mehak na trdih tleh
in svet je kot vedno nemiren
vrti se
spokojnost v očeh

stati čisto čisto skupaj
kot da je konec in hkrati začetek
vrti se
zato na pol trenutka mehkode upaj

spogledovanje z aprilom
se raztopi v
dotikanje srca
in sprehajanje s črnilom

na blede koži črne rane
pravijo da vsaka
čačka s papirja zbledi
ampak ostalo ostane

sanjam sobe zaprte z ledeniki
ki so metafora
ali pa ne
za votle dni s hladnimi dotiki

ogenj je strah otroka
ki ne zna goreti
zdaj zavetje plamenu
dela malo starejša roka

v svetlih barvah spi

spreminjati se ali spominjati se
delčka melodije brez megle
ki pod pepelom tli
in gleda tebe
v polmraku ali polsnu
ko še rosa na tvoji dlani zasp
se nasloni na nočno nebo
enako kot vedno
enako kot ti

monotonost šumi v toplejših mesecih
in odmev se širi do oktobra
ko se vsak žarek shladi
v cigaretni dim
me zaziba umazana reka
ki je meni najlepša v soju tihe noči
ob spremljavi tihega ihtenja
nekoga ki mi govori
kako me več ni

v omami opoldneva
sem enkrat nekomu na
vročem robniku parkirišča rekla
da ti vžgeš pomlad v meni in da
mi zdaj pod koraki gorijo tla
in da mi je slabo do grla
od pepela in dima ki me zbujata iz sna
ampak da bi se raje zdaj po asfaltu raztopila
kot pa še kdaj brez tega bila

čas spusti svoj pust glas v smeh
ki je napol iz včeraj in napol iz danes
in včeraj je lahko minuta
in danes znamenje na licu
odporno na sol in sladkor in zrak
čeprav se ta ohlaja in segreva in odmeva
v meni od včeraj in kot včeraj
in včeraj nosi kratke rokave ampak danes
ni toplo a tali se sneg

kako nebo pove zgodbo tistih ki imajo
strele namesto oči a misli namesto glasu
in kam greš na zrak
če si že zunaj
in če ti je všeč biti brez sape
ker je to del tega kar prinese pomlad
in vem da so bili dnevi dolgi
ampak kako lahko nekdo
v svetlih barvah spi

zate ampak

spet goriš
ob mislih
name pada
vroč dež
kriči o
vsem kar
bi lahko
bilo in
vsem kar
je ker
ni bilo
in še
vedno ni
dovolj besed
zate ampak

v tekočini
tonem od
ponedeljka in
se zbudim
v nedeljo
režem svoje
zmedene črke
še danes
ima spomin
kristale sladkorja
med zobmi
ko govori
o tebi
a vseeno
izdihnem dim
tistih dni

čas polnijo
prazne besede
so izgovor
da lahko
še malo
ostaneš tukaj
na razpotju
tega poletja
ni in
ni konec
tisti ki
bi moral
s sabo
odnesti tudi
vse kar
ima okus
po tebi

tam nekje
na hodniku
izdihanega zraka
je vedno
preveč za
vse ki
imajo kaj
vdihane megle
v sebi
držiš le
še teh
zadnjih nekaj
vrstic misli
je dovolj
ker imam
že tretjič
tvoj odsev
na snegu

brenčanje pomladi
v trebuhu
ob polprazni
luni mladosti
točiš smisel
kot da
je nekaj
kar se
da spiti
in ne
le podnevi
v lastnih
sencah izgubiti
ali utopiti
brenčanje res
pomeni izsušiti
reko nesmislov
ali le
prebuditi tiktakanje

za šest poletnih dni

niti pogleda se v leta spletajo
in mehka je megla v glavi
ki te ne pozna drugje
kot v odblisku bližine v daljavi

jezik ima okus po toplem vetru
ki govori z vodno gladino
ti sekaš pomlad
kaplja na cvetu se zlije s tišino

potiho pada pepel
v tvojo globino

resnica ima v zaspanem telesu
lepljive dlani
in na koži je sladka
ko te zlahka blizu drži

resnica je krhka
če se je dotakneš
tik preden zaspi
se ob njene sanje spotakneš

če ne poslušáš tega kar govori
ti pove vse

spet mešaš okuse
v besedah bos si
obuj se
spet te luna nosi

slana ima svetle lase
zato jo zaledenelo gledaš
vrti se ti in samo zdi se ti
do jutra hlad v med daš

spij še moje
motne oči

po telesu teče glas
in duši deževen dan
ki ne govori o njem
ko si roke lomi zaman

kje so tisti časi
kričim na robu maja
spet drugič
čas ne obstaja

sekunda maja s tabo
traja in traja

golota zime
skozi dolge poglede govori
cveti pomlad med njima
za šest poletnih dni

jesen počasi zapira
svoje oči
tvoje oči
zamenjajo daljše noči

košček neba
bo vedno dišal kot ti